

Mieken bescheiden wie, en hij antwoordde, ook christelijk: dat hij de keuze aan Mgr. overliet. Mieken bekende nu dat ze al lang van plan was aan de kerk het laatste glasraam te schenken, dat er nog noodig was en vroeg meneer pastoor, bij gelegenheid eens op te tellen hoeveel er al voor rondgehaald was met de schaal. Zij zou het ontbrekende bijleggen. „Ja,” zegt zij zonder overgang, „een hulp is hier noodig, ik hoor daar in ons geburen dat Gielen Podevijn zoo ziek is.” Doch in het naar huis gaan wordt Mieken zich maar eerst levendig van hare ikzucht bewust; is dit nu een plaats voor Bernard, een geleerde die misschien nog dokter in de theologie wordt. Zou zij voor een paar jaartjes, haar door God nog gegund, het jong leven van Bernard breken? Foei.

Maar al wordt men oud en meer en meer aan het aardse onthecht, de duivel der ijdelheid geeft het nimmer op. Telkens als Bernard zijn bezoek brengt, fluistert hij Mieken toe hem voorzichtig te polsen. Telkens weerstaat zij hem, maar, hoe bevestigd ook in de nederigheid, eenmaal ontsnapt het haar: „En hier zal de plaats open komen, Bernard.” Bernard neemt de oude rimpelhand: „Tante Mieken, kon ik nu eens hier onderpastoor worden en later pastoor en gij dan bij mij op de pastorij.” Het vrome mensch knabbelt verschrikt en stottert dat het voor haar een groot geluk zou zijn, jongen, een heel groot geluk, maar zij heeft niet lang meer te leven en gij begint nog maar, zet gerust uwen weg voort. Hij lacht. Zijn weg! Zijn weg is een eenvoudig braaf onderpastoorken worden. Dacht ge dat hij nog droomde van doctoraten en kanunnikgestoelten. Tante Mieken, de pastoor van Ars had nog een veel kleiner parochieken dan dit hier en hij heeft meer goed gedaan dan al de Fransche bisschoppen en kanunniken bij mekaar.” Tranen stroomden uit de oude vergeelde oogen. Bernard staat op, zegt dat hij eens met meneer pastoor gaat spreken en meneer pastoor zegt: „Dat ik daar nog niet aan gedacht heb, jongen!”

De vicaris generaal kan het niet gelooven voor hij Bernard zelf heeft gesproken. Het valt hem een beetje tegen dat een van zijn bekwaamste priesters verzaakt aan een eervoller toekomst, maar het is voor hem een voldoening dat zijn vertrouwen gegrond was; met overdreven gehechtheden aan Brussel behept, zou Bernard deze verplaatsing niet vragen. Het is wel verstaan dat Monseigneur zich niet bindt voor de opvolging van meneer pastoor, op wiens verzoek hij des te liever ingaat omdat het beantwoordt aan den wensch van Bernard's vrome weldoenster, maar het is niet onmogelijk dat Bernard na den dood van beiden elders wordt geroepen. Leg de toekomst dus in Gods hand. Zijne voorzienigheid zal alles voor het best schicken. Ze nemen weer afscheid met eenige woorden over de galsteenen, waarnaar Bernard attent vraagt. „Neen, beste vriend, niets meer gevoeld in al die jaren. Onze Lieve Heer zal er wel iets anders op vinden als hij meent dat ik als vicaris zijn priesters lang genoeg heb geplaagd.”

Irma schrijft naar Wiesbaden dat haar beste vriend Brussel verlaat, ja